

CARTIER Rotonda

sorin despoT este pseudonimul literar al lui Sorin Staicu, un buzoian în vîrstă de treizeci și nouă de ani. Pune pîine pe masă în calitate de consultant de marketing și comunicare în industriile FinTech, IT și MarCom. A publicat în 2010 volumul de poezie *apasă* (Cartea Românească), pentru care a primit premiul pentru debut în literatură acordat de Uniunea Scriitorilor din România, iar în 2016 a revenit cu *termeni | condiții* (Casa de editură Max Blecher). Coordonează de doisprezece ani tabăra tinerilor scriitori de la Săvârșin și organizează evenimente de spoken word și ateliere de creație. Sorin trăiește în București, unde moderează și participă ca vorbitor la evenimente culturale și conferințe de afaceri.

sorin
despot

politici
de confidențialitate

poeme

ROTONDA
CARTIER

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.

Tel./fax: 022 20 34 91, tel.: 022 24 01 95. E-mail: vanzari@cartier.md

Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.

Tel./fax: 021 210 80 51. E-mail: codex@cartier.ro

cartier.ro

cartier.md

Cărțile Cartier pot fi procurate online pe cartier.ro & cartier.md

și în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.

Cartier eBooks pot fi procurate pe iBooks și pe cartier.ro & cartier.md

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău. Tel./fax: 022 21 42 03.

E-mail: librariadincentru@cartier.md

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel.: 022 24 10 00.

E-mail: librariadinhol@cartier.md

Librărie online, cartier.ro, tel. 0785 199 823.

E-mail: codex@cartier.ro

Librărie online, cartier.md, tel. 068 555 579.

E-mail: vanzari@cartier.md

Comenzi CARTEA PRIN POȘTĂ

CODEX 2000, Str. Toamnei, nr. 24, sectorul 2, 020712 București, România.

Tel./fax: (021) 210.80.51. E-mail: codex@cartier.ro

Taxele poștale sunt suportate de editură.

Plata se face prin ramburs, la primirea coletului.

Colecția *Rotonda* este coordonată de Em. Galaicu-Păun

Editor: Gheorghe Erizanu

Lector: Em. Galaicu-Păun

Coperta: Vitalie Coroban

Design/tehnoeditare: Valeria Idjilov

Prepress: Editura Cartier

Tipărită la Bons Offices

Sorin Despot

POLITICI DE CONFIDENȚIALITATE

Ediția I, noiembrie 2024

© 2024, Editura Cartier pentru prezenta ediție. Toate drepturile rezervate.

Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Despot, Sorin.

Politici de confidențialitate: Poeme / Sorin Despot; coperta: Vitalie Coroban;

design: Valeria Idjilov. – Ed. 1. – [Chișinău] : Cartier, 2024 (Bons Offices). – 71, [2] p. –

(Rotonda / colecție coordonată de Em. Galaicu-Păun, ISBN 978-9975-79-907-2).

Numele real al autorului: Sorin Staicu. – 300 ex.

ISBN 978-9975-86-806-8.

821.135.1-1

D 34

*e trist și adevărat
mai mult trist decât adevărat*

– Radu NIȚESCU

*We work too hard
We're too tired
to fall in love.
Therefore we must
overthrow the government.*

*We work too hard
We're too tired
to overthrow the government.
Therefore we must
fall in love.*

– Rod SMITH

*Give me one acre of cellos
Pitched at some distant regret
Picture the fate of young fellows
And their anxious attempts to forget*

– John Cooper CLARKE

o nouă specie de irosire

ai plecat cu câteva zile înainte să izbucnească epidemia,
la câteva ore după ce corabia mea cea din urmă pornise
lupta cu scufundarea în furtuna digitalului nord-american.

a pierdut-o, desigur.

înainte să prind un oftat, m-am trezit în alea avrig
cu imaginea obrazului tău înflorit de jenă
topindu-se-mbălat în ploaia mărunță.

au urmat prieteni, îmbărbătări și câteva pahare în plus,
cum e datina, ba chiar unul dintre ei a rămas;
sforăie ușurel pe canapeaua de dincolo,
ca un druid bintuit spre zori de zîne afurisite.

se tot îngustează banda atenției, zilele dau
pagina fără un ciao, din aceleași câteva unghiuri:
de la masa de scris, de la fereastra din bucătărie,
de pe marginea patului – sfîrșesc
mototolite în buzunarul de la piept.

se instalează sentimentul că ne regăsim supuși
unei noi specii de irosire; mărunțește și nivelează
fără discriminare – înc-o-ncruntare acuzatoare,
arătătorul, obligatoriu erect, de după fiecare strănut.

radiografia unei răscruci

sînt sigur că ți-ar fi mai ușor fără mine, însă
voi argumenta cu îndîrjire că-ți va fi mai bine cu,
mîine, peste un an, peste decade și pe patul de moarte,
moartea asta oarbă care vine molcom, în baston, și nu rîde,

rade.

vor fi zile în care-ți va veni să dai; ai grijă să dai
alături, fiindcă, atins, voi dispărea ca prin farmec.
vor fi zile în care șoapte străine vor ridica dubii înalte.
nu le strivi, fă din ele pretext să devenim mai buni.

vor fi clipe-n care vei voi s-o ușchești și nu va fi ungher de
rezistență pe figura mea, îți voi deschide grijuliu ușa, te voi con-
duce la aeroport, îți voi face mîndru cu mîna de dincolo de turnichete.

îți voi căra bagajele.

*are să fie ce-are să fie și fără noi, obrăjor, abia vom izbuti
să zgîriem obrazul lumii spre care ne-am trezit catapultăți.*

ne vor privi ca pe un soi de martiri și n-am fost:
am trăit cu ochii căscați, ca-n poemele *beat*,
în armonii aproximative și tresăriri funk & jazz.

în continuare, vom urla în microfoane,
vom socoti în culise, vom urzi
ziua și omul de mîine.

cel mai trist din curtea școlii

am dat *ignore* la cum simțeam ceața în
obraji cînd ai ieșit ultima dată pe poartă.

am continuat să trăiesc într-o urbe unde ochii
pierduți stîrnesc dispreț, nu semnale de alarmă,
iar zîmbetul politicos e încurajat, dacă nu lege.

am dat *jet* scrisorii de la autorități și am procurat,
de toți bănuții, un autoturism japonez.
am s-o-ntind pe șosele într-un speedo și un sacou;
uite cravata, nu e cravata, le voi îndruga agenților,
uite leagănul pisicii și cîte un emoticon pe amenzi,
am s-o abandonez unde mă lasă-n pana prostului.

sînt cel mai trist copil și-mi port părul pe spate,
sînt buzoian și locuiesc dintotdeauna la bloc.

am cunoscut odată o femeie care nu
m-a cunoscut pe bune, dar chestia asta
n-a-mpiedicat-o să mă iubească cu năbădăi.

am stat cu motanul să moară și i-am cîntat
singura doină pe care o știam pe de rost.

prietenul meu părea că-mi zîmbește din
sicriu, cu trei veri în urmă, și am muștruluit

o americană ce mi-a mărturisit îngrozită
că la ea acasă morții sînt mult mai frumoși.

m-am salutat militărește în oglinda din hol,
mi-am lustruit încălțările pînă spre dimineață.

lumina stinsă de la capătul puterilor @ mariana gunță

este oare de conceput ca și tu să te fi-nvolburat?
nu te teme din pricina faptelor tale de nedescris;
adevărat îți tastez, iartă pe oricine ți-o cere, din
partea mea, ca un dar care se cuvine redăruit.

fie-ți dragă dreptatea care transcende pedeapsa și premiul.

dormi, dragostea mea. am invitat ordinea mondială de rit nou
să facă lună în sufragerie, să pună pământul gloriei la treabă
pentru noi. școala de poezie, la adăpostul trudelor noastre,
va înainta întocmai cum i-am poruncit: hotărât, demn, zîmbitor.

voci înspăimîntătoare se vor ridica peste marile capitale;
ne vom feri de ele o vreme, obrăjor, dar cînd cei nerozi
și haini vor governa peste cei îndrăgostiți și isteți, iar
lumea mare nu va mai rodi dram de lipici și splendoare,
vom lupta, vom mușca din ei ca jivinele din jugulare.

cortina

de-ar cădea cortina peste amiezile astea
cînd dai din picioare pînă te trezești, numai
ca să descoperi apartamentul gol, îmbicsit...

parte din mine tînjește după imposibil,
palma să scape prin clanță, fruntea prin
ușă, ademenit de chicoteli, să rătăcesc
un pufulete prin faldurile cearșafului,
să ghicesc în pilota ciupită de jarul țigării
noi și noi constelații.

de-ar fi toate povești și scenarii,
și sucul de sfeclă ar ieși la spălat,
și pulberea mov de sub ochi s-ar prelinge,
sticlele și ferestrele de zahăr s-ar sparge,

am linge podelele,

am umbla dezbrăcați.

poem prietenos cu natura | încă supărat

ce de versuri pe jos și nimeni să le adune,
uite încă unul pe care era cât pe ce să calc.

cum se face că duhnește din nou a prozac?

ce de vizuini în orbite și capitulări istorice,
alice solicitînd azil politic în țara sictirului.

desigur că s-au devalorizat: idei, expresii,
butaforii și replici din material reciclat.

iartă și pupă cu poftă acest gunoier devotat.

cum mi-am dat seama că îmbătrînesc

nu am un mail necitit, îmi țin cămășile pe umerase,
mă cătrănesc cînd îmi ciufulește careva setup-ul,
mă tot surprind făcînd într-un fel cu buzele
cum făcea profesoara mea de franceză
cînd fandoseam cîte un cuvînt
parcă făurit pentru bășcălie.

bamele bunică-tii

un sentiment probează o realitate
cam așa cum ceasul de aur te face
mare baștan.

că detești cu obstinație
bamele băloase din mîncarea bunicii nu face
bamele băloase din mîncarea bunicii, în esență,
detestabile. tot astfel, faptul că te simți ofensat
nu reprezintă un garant al existenței unei ofense.

chiar și așa, sînt zile cînd mă iau după ce simt și mă încred;
că lumea e suficient de îngăduitoare cu sentimentalul angajat
și, cînd mă-ncearcă toți dracii, pot suduî ca birjarii
din pragul sentimentului de îndreptățire.

o inimioară

e și cordul un creier, la o adică.
are și inima un soi de memorie,
fie și doar a uzurii ireversibile.

nu pristavlisește prin rețele neuronale,
cordul discută cordless cu alte corduri.
inima ciupește quantele în subspațiu,
e și inima un accelerator de particule:

inima sugă și scuipă.

cordurile doboară recorduri;
miriade de corduri se vînzolesc
brownian în borcane cu cloroform.

corduri racordate la rețeaua globală de acorduri
pulverizează cordialitate peste piețele încordate.

cord la cord, în tribulație dezacordată,
pînă se strînge inimioara cît un pixel.

troița de cărămidă @ livia ștefan

da, sînt nevoit să tîrăsc pretutindeni această troiță de cărămidă,
dar am gumă de mestecat, poemele amandei palmer și, în căști,

un violoncel de pe altă planetă.

în seara aia zăpăcită de octombrie,
cum pipam eu *chill* ca burghezii pe stradă,
am zîmbit ceva mai ușchit unei gardiene locale,
cu rezultat imediat în legitimare și cît pe ce amendă.

același zîmbet apăsător pe tine te-a amuzat cît să-mi ceri un fum și nu
ți-am dat, fiindcă *un gentilom nu-și împrumută pipa*, dar tu, șamaniță,
mi-ai smuls-o ștregărește din palmă și mi-ai întors un surîs complice

dintre norișori.

da, tîrăsc peste tot troița asta de cărămidă, dar am gumă
de mestecat și mă bălăcesc în nedumerirea camarazilor
de peron. *rînjetul acesta se datorește iubirii*, le-aș spune,
dar n-ar spune destule, așa că urc în vagonul ticsit.

pentru cine

ușa blocului tulbură liniștea de cavou.
dacă strada e pustie, e pustie pentru mine,
picioarele vecinului ies de sub dacia papuc
pentru mine,
miroase a iarnă timpurie și ulei de motor,
plasele dansează cu fustele printre vitrine
pentru mine.
trece pe numele meu semaforul, stația lui 10,
cît cuprinzi cu privirea, fire de iarbă perforează,
doar pentru mine,
trotuare, siluete se mistuie pe altarul eficienței,
cadențat, decadent, în numele meu.

pokemoni de cartier @ domnul țupa

blocuri gri, da, exact, funingine și blocuri și
oameni înaintînd supraexpuși printre ele,
tălpile lor fluorescente lasă urme aprinse,
exact, cicatrici care penetrează asfaltul,
strat după strat, ăia mai sinceri lasă
urme verzi în trotuare, de-aia primarii
promit parcuri, parcări împînzite de castani,
da, exact, primarul, promisiunea și castanul
unde mirel & mirabela au scrijelit cu briceagul
iubirea lor eternă între blocurile gri; și oamenii
supraexpuși și creștetele în flăcări de pe ecrani, da,
întocmai, cetățeni cu pălării de foc, pardesie de plasmă,
palme-nmănușate cu care se pomenesc nevoiți să discute,
de mult văduviți de cutii vocale, da, chiar așa, blocuri gri
și personaje mute de desen animat, năsururile lor schițate
adulmecă linii ondulate, pe măsură ce răsar din canale.

ce oră aveți?

mă-ntreabă ce oră am, eu mă întreb dacă există ore pe care să nu-mi fi aterizat vreodată privirea. peste decenii, cînd voi ajunge boșodroid, iar armonia dintre implanturile cibernetice și funcțiile mele vitale va deveni anevoioasă și tot mai costisitoare, oare am să sfîrșesc extirpat pe un pat doldora de tehnologie medicală luată în rate, la mîna a doua, din federația franco-germană, fără să fi întîlnit vreodată, de pildă, ora 11:22:33? cîte altele îmi vor fi scăpat, afară de a-i spune acestei femei cît e ceasul?

4:20

4:20, dragostea mea,
am inventat guano apes
și sînt mare în japonia.